

[Indenrigs- og boligministeren.]

til gengæld også normalt være dette, at lejeren vedligeholdelsespligt er taget i betragtning ved lejens fastsættelse, således at lejen ligger tilsvarende lavere. Forhøjelsen bliver følgelig beregnet af en lavere leje og bliver således i sig selv lavere, da den beregnes med de samme procenter. Jeg skal ikke hermed sige, at der ikke kan være tilfælde, hvor udlejer har mulighed for forholdsvis store forhøjelser. Man må i denne forbindelse erindre, at de forhøjelsesprocenter, der arbejdes med, er gennemsnitsprocenter. Hvis disse procenter imidlertid i enkelte tilfælde viser sig at føre til uheldige resultater, vil huslejenævnene jo kunne tilsidesætte den krævede forhøjelse helt eller delvis i medfør af § 77, stk. 5, der giver dem adgang til at tilsidesætte en urimelig forhøjelse.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nævnte endelig det tilfælde, at en udlejer havde forhøjet lejen meget stærkt, og at lejeren i dette tilfælde under alle forhold var pligtig at tale den fulde overvæltning af den foreslåede skat. Jeg skal hertil sige, at lejelovens § 27 indeholder bestemmelser om misforholdsleje, og at lejeren i sådanne tilfælde har mulighed for at få lejen nedsat.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen mente, at jeg sikkert ville svare, at hendes tale var den sædvanlige kommunistiske argumentation, og at jeg derfor ikke ville gå nærmere ind på den. Der var jo en hel del bemærkninger i det ærede medlems tale, der fuldtud berettigede denne forventning, bl. a. de altid forekommende hentydninger til udenrigspolitik, oprustning o. s. v. Iøvrigt har det ærede medlem denne gang ment, at hendes betragtninger måtte virke særlig besnærende på mig, fordi de i vidt omfang skulle være argumentation fra min side i en tale, jeg holdt i Nationaløkonomisk Forening i 1950. Jeg står helt og fuldt ved, hvad jeg dengang sagde, og det kan naturligvis kun glæde mig, at mine betragtninger finder anerkendelse hos det ærede medlem, selvom det åbenbart har taget fire år at nå hertil. Imidlertid er der foregået et og andet siden 1950 også på byggeriets område, ikke mindst har der været virkninger af Koreakrigen, som jeg vist ikke behøver at orientere det ærede medlem eller hendes parti nærmere om,

og som har haft aldeles afgørende virkninger for byggeriets økonomi.

Det ærede medlem fandt det nu fremsatte forslag ringere end det, der var fremsat i foråret, navnlig fordi stigningerne dengang var begrundet i, at man ville søge at hjælpe de unge i nybyggeriet, idet man søgte at billiggøre lejen i dette byggeri, medens forhøjelsen efter det nuværende forslag skal tilfalde grundejerne og staten. Det er formentlig ikke undgået det ærede medlems opmærksomhed, at lovforslaget nu er opdelt således, at vi her kun beskæftiger os med lejelovsforslaget, medens jeg som sagt i nær fremtid vil forelægge et nyt boligstøtteforslag. Spørgsmålet om, hvilken støtte der skal ydes til at holde lejeniveauet i nybyggeriet i ave, må vi tage op i forbindelse med byggestøtlovforslaget, hvor det naturligt hører hjemme.

Det ærede medlem forstod iøvrigt ikke, at jeg turde fremsætte dette lovforslag. Ja, jeg er godt klar over, at man fra kommunistisk side nærmest anser mig for at være en mand, der næsten med sadisme ønsker at komme lejernes berettigede interesser til livs. Selvom det kan skurre i det ærede medlem fru Avida Larsens øren, er dette lovforslag fremsat for at tjene lejernes interesser og for at forhindre en udvikling som den, der fandt sted efter den forrige verdenskrig, hvor lejen steg og steg, og hvor hele provenuet gik i grundejernes lommer. Vi er allerede godt inde i en sådan udvikling, og jeg går ud fra, at det ærede medlem ikke ønsker, at det, der blev resultatet af en manglende lovgivning efter forrige verdenskrig, skal gentage sig.

Jeg opfattede det ærede medlem hr. Søren Olesens bemærkninger som en velvillig indstilling overfor lovforslaget, og jeg takker ham derfor. Jeg har iøvrigt kun en enkelt bemærkning at gøre i anledning af det ærede medlems indlæg. Det ærede medlem spurgte, om lovforslaget var udtryk for, at man efter 1. januar 1957 skulle vende tilbage til fri opsigelighed og i det hele taget frie forhold på boligmarkedet. Jeg har allerede svaret på dette spørgsmål, men jeg vil gerne gentage, at lovforslaget kun er en foreløbig løsning, og at alle de herhenhørende spørgsmål må tages op, inden vi når udgangen af 1956. Jeg forudser, og jeg tør næsten forudsige, at der til den tid ikke vil foreligge